

Fimmtudaginn 21. mars 1996.

Nr. 147/1994.

Goði hf.

(Gísli Baldur Garðarsson hrl.)

gegn

Árna S. Jóhannssyni

(Hreinn Loftsson hrl.)

Lífeyrisréttindi. Samningur. Vextir. Aðfinnslur.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Haraldur Henrysson, Guðrún Erlendsdóttir, Hjörtur Torfason, Hrafn Bragason og Pétur Kr. Hafstein.

Áfrýjandi hefur skotið málinu til Hæstaréttar með stefnu 25. mars 1994. Hann krefst þess, að hinum áfrýjaða dómi verði hrundið og breytt á þá leið, að sér verði gert að greiða stefnda 3.219.600 krónur fyrir áunnin lífeyrisréttindi að frá dregnum samtals 3.000.000 krónum, er hann hafi þegar reitt af hendi. Að öðru leyti verði hann sýknaður af kröfum stefnda. Þá krefst hann málskostnaðar í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndi krefst staðfestingar hins áfrýjaða dóms og málskostnaðar fyrir Hæstarétti.

Eftir uppsögu héraðsdóms hefur áfrýjandi tvívegis greitt stefnda 1.500.000 krónur, 20. mars og 19. maí 1995.

Fyrir Hæstarétti hefur lögmaður áfrýjanda lagt fram viðbótarútreikning Bjarna Þórðarsonar tryggingastærðfræðings 27. febrúar 1996, þar sem lífeyrisréttindi stefnda eru reiknuð til núvirðis miðað við 4,5% og 5,5% framtíðarávöxtun andvirðis áætlaðra greiðslna. Þá hefur lögmaðurinn lagt fram bréf til sín sama dag frá Landsbréfum hf., þar sem fram eru settar nokkrar tölur til vísbendingar um meðalávöxtun lífeyrissjóða í landinu um þessar mundir og greint frá ávöxtunarkröfu vegna nokkurra verðbréfa á fjármagnsmarkaði.

Í hinum áfrýjaða dómi gætir misgánings að því leyti, að ákvörðun á greiðslu til stefnda vegna makalífeyrisréttar, 2.487.000 krónum, er ekki í samræmi við þá niðurstöðu dómarans, að miða eigi greiðsluna við áunninn lífeyrisrétt eingöngu, auk þess sem misritun hefur orðið við tilgreiningu þeirra frádráttarliða, sem við áttu um þennan

lífeyri. Samkvæmt umræddri niðurstöðu og fram lögðum útreikningum virðist sem greiðslan hefði átt að nema 3.355.000 krónum, þannig að heildargreiðsla til stefnda yrði 10.319.000 krónur að höfuðstól, en ekki 9.451.000 krónur. Stefnda var rétt að gagnáfrýja málinu, ef hann vildi ekki una þessu misræmi, og kemur það ekki til leiðréttingar hér fyrir dómi.

I.

Þegar stefndi lét af starfi hjá áfrýjanda árið 1992, var hann 53 ára að aldri og átti að baki langan starfsferil hjá Sambandi íslenskra samvinnufélaga og kaupfélögum innan þess. Hann var aðili að Samvinnulífeyrissjóðnum og naut þar réttinda til ellilífeyris ásamt örorkulífeyri og makalífeyri eftir reglum sjóðsins. Að auki höfðu áfrýjandi og forveri hans skuldbundið sig til að tryggja honum tiltekin lífeyrisréttindi umfram það, er hann nyti hjá sjóðnum. Um starfslokin gerðu áfrýjandi og stefndi skriflegan samning, þar sem kveðið var á um uppgjör skuldbindinga vegna síðargreindu réttindanna með svofelldum orðum: „Aðilar eru sammála um, að samningur um áunnin lífeyrisréttindi, bæði hjá Búvörudeild og Goða hf., gildi og lífeyrisréttindin skuli reiknuð út og gengið frá greiðslu þeirra til Árna innan 12 mánaða.“

Málsaðila greinir ekki á um grundvöll og inntak umræddra lífeyrisréttinda. Eins og rakið er í héraðsdómi, fengu þeir Bjarna Þórðarson til að reikna út núvirði réttindanna, sem hann miðaði að síðustu við árslok 1992, og er áætlun hans um lífeyrisgreiðslur óumdeild. Hins vegar var útreikningur hans byggður á nokkrum mismunandi kostum, að því er varðaði val á vaxtafæti til afvöxtunar þessara greiðslna, án þess að mælt væri með einum þeirra öðrum fremur. Aðilarnir leituðu ekki beinna leiðbeininga tryggingastærðfræðingsins um það, hvaða forsendur ættu helst að ráða þessu vali. Er það nú veigamesta ágreiningsefni þeirra, en að auki deila þeir um makalífeyri og hagræði af staðgreiðslu.

Reifun málsins um þetta álitæfni hefur frá upphafi verið af skornum skammti. Meðal annars hefur hvorugur aðila hlutast til um öflun álitsgerða eða matsgerða, er hafa mætti til hliðsjónar við úrlausn þess, og fram lögð gögn um efnahagslegar forsendur, sem hana geta varðað, eru ófullkomin. Að mati héraðsdómara var málið

þó ekki svo vanreifað um þetta eða önnur atriði, að óhjákvæmilegt væri að vísa því frá dómi. Eins og atvikum og kröfugerð er háttað, þykja ekki næg efni til að hverfa frá þeirri afstöðu, og er rétt að leysa úr málinu, eins og það liggur fyrir.

II.

Samkvæmt samningi aðila ber að umreikna áætlaðar lífeyrisgreiðslur til stefnda til eingreiðslu við starfslok hans. Við ákvörðun um afvöxtun þessara lífeyrisgreiðslna er rétt að hafa það að markmiði, að hann verði fjárhagslega settur sem líkast því, að hann hefði haldið umsömdum réttindum sínum, þannig að andvirði greiðslnanna nýtist honum til framfærslu með svipuðum hætti og þær myndu gera á þeim ókomnu árum, sem áætlun um þær nær yfir. Er þar til langs tíma að líta, þótt stefndi hafi verið kominn á miðjan aldur, þegar starfslokin bar að, auk þess sem máli skiptir, að sá tími var þá enn langt undan, að áætlaðar greiðslur ættu að hefjast.

Umrædd ákvörðun er þannig háð mati á því, hvernig varðveita megi raunvirði eingreiðslufjárins til frambúðar með hæfilegri ávöxtun, sem stefndi eigi vól á. Um það má hafa hliðsjón af núverandi ávöxtunarkjörum sparifjár og stöðu í vaxta- og verðlagsmálum undanfarin ár, en gera verður ráð fyrir verulegri óvissu um þróun þeirra í framtíðinni. Til þess verður ekki ætlast, að ávöxtun fjárins verði háð bindingu fjármagns um óhæfilegan tíma eða seld undir óeðlileg áhættuviðskipti. Hafa verður og til hliðsjónar, að framfærslueyrir af fénu geti fylgt þróun kaupmáttar atvinnutekna, þar sem lífeyrisréttindi stefnda voru tengd síðari breytingum viðmiðunarlauna.

Úrlausnarefninu svipar mjög til þess, sem á reynir við ákvörðun skaðabóta fyrir tjón vegna varanlegrar örorku, þar sem meta þarf missi framtíðartekna. Við málflutning fyrir Hæstarétti hafa aðilar meðal annars skírskotað til þess, að í dómi réttarins 30. mars 1995 í máli nr. 429/1992 og nokkrum síðari dómum sé eðlilegt talið, eins og við horfi um þessar mundir, að miða framtíðarávöxtun slíkra bóta við 4,5% vaxtafót. Telja verður, þegar alls er gætt, að hafa megi sömu viðmiðun í máli þessu. Hefur áfrýjandi ekki sýnt fram á, að efni séu til að miða við hærri ávöxtun, eins og atvikum er hér háttað. Samkvæmt því verður sá útreikningur Bjarna Þórðarsonar, sem

styðst við 4,5% ársávöxtun, lagður til grundvallar um eingreiðslu áfrýjanda til stefnda.

Með skírskotun til forsendna hins áfrýjaða dóms verður fallist á það með héraðsdómara, að einskorða beri þann þátt greiðslunnar, er varðar makalífeyri, við áunninn rétt á þeim tíma, er stefndi lét af starfi. Þá verður einnig fallist á það með héraðsdómara, að krafa um lækkun á núvirði lífeyrisfjár stefnda vegna hagræðis af staðgreiðslu eigi ekki stoð í samningi aðila.

III.

Samkvæmt þessum niðurstöðum verður höfuðstólsverðmæti lífeyrisréttinda stefnda miðað við 31. desember 1992, að teknu tilliti til réttinda hans hjá Samvinnulífeyrissjóðnum, talið nema 6.340.000 krónum vegna ellilífeyrisréttar (10.461.000 – 4.121.000) og 2.973.000 krónum vegna makalífeyrisréttar (3.670.000 – 213.000 – 484.000), samtals 9.313.000 krónum. Ber áfrýjanda að gjalda honum þá fjárhæð að frá dregnum þeim tveimur greiðslum, sem fyrr getur, samtals 3.000.000 krónum, með sömu dráttarvöxtum og um var mælt í héraðsdómi.

Áfrýjandi greiði stefnda málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, eins og í dómsorði segir.

IV.

Með 10. og 13. gr. laga nr. 38/1994 var gerð breyting á 156. gr. og 159. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála, sem kveða á um efni greinargerða fyrir Hæstarétti. Samkvæmt 156. gr. skal það koma fram í greinargerð áfrýjanda, í hvaða skyni sé áfrýjað og hvers hann krefjist nákvæmlega fyrir réttinum. Þar á að vera lýsing málsástandna, sem áfrýjandi hyggst bera fyrir sig, og skal hún vera gagnorð og svo skýr, að ekki fari milli mála, á hverju áfrýjun sé byggð. Þá ber að vísa til helstu réttarreglna, sem áfrýjandi reisir á málatilbúnað sinn. Loks ber að geta um gögn, sem áfrýjandi leggur fram fyrir réttinum eða telur sig þurfa að afla eftir skil greinargerðar. Lagabreytingin tók gildi 1. júlí 1994, skömmu eftir þingfestingu máls þessa. Í greinargerð áfrýjanda, sem rituð var í nóvember sama ár, hefur lögmanni hans með öllu láðst að gæta þessara ákvæða. Þá aflaði hann ekki þeirra gagna, sem áður getur, fyrr en degi fyrir munn-

legan málflutning, og var það seinlæti alls óþarft, eins og gögnunum var háttað. Verður ekki hjá því komist að átelja þennan málatilbún- að.

D ó m s o r ð:

Áfrýjandi, Goði hf., greiði stefnda, Árna S. Jóhannssyni, 6.313.000 krónur með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 af 9.313.000 krónum frá 29. maí 1993 til 20. mars 1995 og af 7.813.000 krónum frá þeim degi til 19. maí sama ár, en af 6.313.000 krónum frá þeim degi til greiðsludags.

Áfrýjandi greiði stefnda samtals 600.000 krónur í máls- kostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

Dómur Héraðsdóms Reykjavíkur 7. mars 1994.

I.

Mál þetta, sem dómtekið var 14. janúar sl., var höfðað með þingfestingu þess 29. júní 1993. Málið var endurupptekið 10. febrúar til frekari gagnaöflunar og vitnaleiðslu og dómtekið að nýju 21. febrúar sl.

Stefnandi er Árni S. Jóhannsson, kt. 240139-4219, Hléskógum 21, Reykjavík.

Stefndi er Goði hf., kt. 650987-2689, Sambandshúsinu við Kirkjusand, Reykjavík.

Dómkröfur stefnanda eru þær, að stefnda verði gert að greiða sér 12.139.000 kr. auk dráttarvaxta frá 1. janúar 1993 til greiðsludags, og leggist dráttarvextir við höfuðstól á tólf mánaða fresti, í fyrsta sinn 1. janúar 1994.

Þá er krafist málskostnaðar að mati réttarins auk virðisaukaskatts, en stefnandi er ekki virðisaukaskattsskyldur. Þess er krafist, að málskostnaður beri dráttarvexti að liðnum 15 dögum frá dómsuppsögu.

Stefndi gerir þær kröfur, að hann verði sýknaður af öðrum kröfum stefnanda en greiðslu 3.219.600 kr. Þá krefst stefndi þess, að stefnda verði dæmdur málskostnaður úr hendi stefnanda að mati réttarins, sem beri dráttarvexti að liðnum 15 dögum frá uppsögu dómsins.

II.

Stefnandi var ráðinn framkvæmdastjóri Búvörudeildar Sambands íslenskra samvinnufélaga árið 1988. Í ársbyrjun 1991 var stofnað hlutafélagið Goði hf., sem tók við rekstri Búvörudeildar SÍS, og var stefnandi ráðinn framkvæmdastjóri þess. Samkvæmt samningi um stofnun félagsins, dags. 11.

desember 1970, skyldi það taka við öllum löglegum skuldbindingum deildarinnar, þar á meðal að annast um greiðslu eftirlauna til þeirra aðila, sem til slíkra réttinda höfðu unnið í starfi hjá Búvörudeild SÍS.

Hinn 29. maí 1992 lét stefnandi af störfum hjá stefnda. Þá var gerður við hann samningur um starfslok, þar sem segir m. a., að aðilar séu sammála um, að samningur um áunnin lífeyrisréttindi bæði hjá búvörudeild og Goða hf. gildi. Skuli lífeyrisréttindin reiknuð út og gengið frá greiðslu þeirra innan tólf mánaða.

Í samræmi við samninginn fengu aðilar Bjarna Þórðarson trygginga-stærðfræðing til að reikna út núvirði umræddra lífeyrisréttinda. Skilaði hann útreikningum, dags. 14. ágúst 1992, og voru þar settar fram þrjár mismunandi niðurstöður miðað við 2%, 3% og 4% ávöxtunarkröfur. Þá var ekki tekin afstaða í útreikningum Bjarna Þórðarsonar, hvort til frádráttar lífeyrisréttindum stefnanda skyldi reikna áunninn makalífeyrisrétt fyrstu 18 mánuði eða áunninn og framreiknaðan makalífeyrisrétt. Greinir málsaðila á um þetta atriði. Af hálfu stefnda voru lagðir fram útreikningar Bjarna Þórðarsonar á sama atriði, dags. 14. mars 1993, þar sem einnig var tekið tillit til 5%, 6% og 7% ávöxtunarkröfu. Þar sem útreikningar þessir voru ekki að öllu leyti samanburðarhæfir, voru af hálfu stefnanda og að beiðni dómsins lagðir fram nýir útreikningar Bjarna Þórðarsonar, dags. 21. febrúar 1994.

Af hálfu stefnanda er því haldið fram í stefnu, að miða eigi áunnin lífeyrisréttindi hans við 3% ársvexti, og sundurliðast stefnukrafan þannig:

Ellilífeyrisréttur	kr.	13.457.000
Makalífeyrisréttur	<u>kr.</u>	<u>5.037.000</u>
	Samtals kr.	18.494.000
að fráðregnum lífeyrisrétti úr		
Samvinnulífeyrissjóðnum:		
Ellilífeyrisréttur	kr.	(5.300.000)
Makalífeyrisr. áunninn	<u>kr.</u>	<u>(1.055.000)</u>
	Samtals kr.	<u>12.139.000</u>

Við þessa kröfugerð miðar stefnandi við niðurstöður Bjarna Þórðarsonar að því undanskildu, að í útreikningum Bjarna var gert ráð fyrir örorkulífeyrisrétti, sem ekki eigi að taka með. Þá eigi ekki að draga frá áunninn og framreiknaðan makalífeyrisrétt.

Af hálfu stefnanda er til þess vísað, að hann eigi samkvæmt upphaflegum ráðningarsamningi sínum við SÍS samningsbundinn rétt til lífeyrisréttinda. Við starfslok stefnanda hafi orðið samkomulag við stefnda um greiðslu þessara réttinda.

Af hálfu stefnda er fallist á skyldu hans til að greiða stefnanda áunnin lífeyrisréttindi og að samkomulag hafi orðið um að fela Bjarna Þórðarsyni að reikna út þessi réttindi stefnanda. Aðila greini hins vegar á um forsendur þeirra útreikninga. Efni samnings þess, sem stefnandi reisi rétt sinn á, sé óljóst, og því eigi að leitast við að gæta sanngirni við túlkun hans.

Af hálfu stefnda er því haldið fram, að unnt verði um nánustu framtíð að ná langtímaávöxtun sparifjár, er miðist við 7% ársvexti. Því sé sú hlutfallstala eðlileg viðmiðun útreikninga. Á það er lögð áhersla, að stefndi hafi ætíð verið reiðubúinn til þess að ganga frá uppgjöri á áunnum lífeyrisrétti stefnanda að því gefnu, að samkomulag næðist um fjárhæð. Krafa stefnanda hafi frá upphafi verið óraunhæf og því ekki aðgengileg. Sé henni því mótmælt sem of hárrí, og sérstaklega sé mótmælt vaxtakröfu í stefnu sem örökréttir og ekki í samræmi við kröfugerð, þar sem gert sé ráð fyrir einungis 3% ársávöxtun. Þá er því haldið fram af hálfu stefnda, að málshöfðun þessi hafi verið með öllu ótímabær.

Stefndi telur, að draga eigi frá áunninn og framreiknaðan makalífeyrisrétt í stað áunnins makalífeyrisréttar, eins og stefnandi heldur fram. Áunnin lífeyrisréttindi stefnanda nema samtals 5.366.000 kr., sé miðað við 7%ávöxtunarkröfu. Að frá dregnum 40% vegna staðgreiðslu nemi sú fjárhæð 3.219.600 kr., en þá fjárhæð sé stefndi reiðubúinn að greiða stefnanda.

Bjarni Þórðarson tryggingastærðfræðingur hefur gefið vitnaskýrslu fyrir dóminum.

III.

Niðurstaða.

Í máli þessu er ágreiningslaust, að á grundvelli samnings um starfslok, dags. 29. maí 1992, beri stefnda að greiða stefnanda út lífeyrisréttindi, er hann hafði áunnið sér hjá Búvörudeild Sambands íslenskra samvinnufélaga svo og hjá stefnda. Aðilar eru einnig sammála um, að útreikninga þessa skyldi Bjarni Þórðarson tryggingastærðfræðingur annast, og leggja þeir fyrir í málinu. Útreikningar þessir eru hins vegar lagðir fram valkvæðir fyrir dóminn, enda greinir aðila á um aðferðir við útreikning réttindanna.

Ágreiningur aðila lýtur í fyrsta lagi að því, hvaða vaxtafót skuli leggja til grundvallar útreikningum umdeilda lífeyrisréttinda. Miðar stefnandi að þessu leyti við 3% ársvöxtun sem viðmiðun.

Í öðru lagi greinir aðila á um, hvort draga eigi frá útreiknuðum lífeyrisréttindum stefnanda áunninn makalífeyrisrétt eða áunninn og framreiknaðan makalífeyrisrétt. Heldur stefnandi því fram, að miða eigi við að eins áunninn makalífeyrisrétt við þessar aðstæður.

Af hálfu stefnanda er hvorki í stefnu né í öðrum gögnum málsins vikið nánar að ofangreindum málsástæðum. Þess hefði þó verið full þörf, enda meginhlutverk dómsins að leggja mat á þau sjónarmið, sem liggja til grundvallar þeim málsástæðum, sem við er miðað. Skilja verður ákvæði í e-lið 1. mgr. 80. gr. eml. svo, að stefnanda beri að lýsa stuttlega málsástæðum sínum í stefnu ásamt öðrum atvikum máls, sem nauðsyn beri til, svo að samhengi málsástæðna verði ljóst. Í málflutningi sínum reifaði lögmaður stefnanda að nokkru sjónarmið stefnanda að þessu leyti. Þá upplýsti vitnið Bjarni Þórðarson dóminn um sjónarmið varðandi síðari málsástæðu stefnanda. Þykir því ekki næg ástæða til að vísa málinu frá dómi ex officio sökum vanreifunar.

Ólíkar niðurstöður núvirðisútreikninga lífeyrisréttinda stefnanda út frá mismunandi vaxtafæti miðast almennt við spá um mögulega raunávöxtun sparifjár síðar meir með tilliti til raunverulegra ávöxtunarmöguleika undanfarin ár. Í niðurstöðu tryggingafræðilegra úttekta lífeyrissjóða á skuldbindingu sjóðanna, sem birtist m. a. í skýrslu Bankaeftirlits Seðlabanka 1993, er miðað við 2% til 3,5% ársvexti. Þessi mismunur er skýrður nánar svo, að þegar lífeyrir breytist með launum, sé talið eðlilegt að nota ekki hærri ársvexti en 25. Breytist hins vegar lífeyrir með lánskjaravísitölu, sé talið rétt að nota 3,5% ársvexti.

Við mat á þessu atriði verður að hafa hliðsjón af aðstæðum í efnahagsmálum við gerð samnings um starfslok stefnanda 1992 og þróun þeirra eftir því, sem hún varð séð fyrir næstu tólf mánuði þaðan í frá, en samkvæmt samningnum skyldi gengið frá greiðslu lífeyrisréttinda innan árs frá gerð hans. Þó þykir eðlilegt í þessu tilliti að taka nokkurt mið af ávöxtunarmöguleikum við kaup á ríkisskuldabréfum, sem eru nú á bilinu 4,7 til 4,98% ársvöxtun. Með hliðsjón af þessu þykir eðlilegt að miða við 4% ársávöxtun við núvirðisreikning lífeyrisréttinda stefnanda.

Stefnandi hvarf frá störfum hjá stefnda, svo sem starfslokasamningur aðila gerði ráð fyrir, og hefur hann ekki greitt iðgjöld til Samvinnulífeyrissjóðsins upp frá því. Það er álit dómsins, að við mat á því, hvorri reikningsaðferð Bjarna Þórðarsonar verði beitt um makalífeyrisréttindi, beri að taka mið að aðstæðum við starfslok stefnanda, þ. e., að hann myndi þá hætta í Samvinnulífeyrissjóðnum við lok uppsagnarfrestsins. Miðað við þær forsendur þykir eðlilegt að miða makalífeyrisrétt eiginkonu stefnanda við áunninn rétt hans á þeim tíma.

Miðað við samning þann, sem aðilar gerðu um starfslok stefnanda, skyldu lífeyrisréttindi stefnanda greidd honum á næstu tólf mánuðum frá gerð samningsins. Sú krafa stefnda, að draga eigi 40% frá vegna stað-

greiðslu lífeyrisbóta vegna eingreiðslu þeirra, á sér enga stoð í samningum aðila. Ber að hafna henni.

Samkvæmt þessari niðurstöðu nema áunnin lífeyrisréttindi stefnanda miðað við 31. desember 1992 9.451.000 kr., þ. e. ellilífeyrisréttur 6.964.000 kr. (11.489.000 kr. – 4.525.000 kr.), makalífeyrisréttur 2.487.000 kr. (4.133.000 kr. – 583.000 kr. – 1.459.000 kr.), en aðilar eru sammála um, að ekki eigi að taka með örorkulífeyrisrétt, sem gert var ráð fyrir í útreikningum Bjarna Þórðarsonar.

Samkvæmt þessari niðurstöðu ber stefnanda að greiða stefnda 9.451.000 kr.

Af hálfu stefnanda er krafist dráttarvaxta frá 1. janúar 1993. Telja verður, að stefndi hafi mótmælt þeirri kröfu í greinargerð sinni, þó að það komi ekki fram með glöggum hætti.

Samningur málsaðila um starfslok, dags. 28. maí 1992, kvað á um greiðslu stefnda á lífeyrisréttindum stefnanda innan tólf mánaða. Samkvæmt því var gjalddagi kröfu stefnanda á hendur stefnda í síðasta lagi 28. maí 1993. Skal miða dráttarvexti við fyrsta dag eftir gjalddaga, 29. maí 1993.

Stefndi greiði stefnanda 300.000 kr. í málskostnað, þ. m. t. virðisaukaskattur. Málskostnaður beri dráttarvexti að liðnum 15 dögum frá dómsuppsögu.

Valtýr Sigurðsson héraðsdómari kvað upp dóm þennan.

D ó m s o r ð:

Stefndi, Goði hf., greiði stefnanda, Árna S. Jóhannssyni, 9.451.000 kr. ásamt dráttarvöxtum frá 29. maí 1993 til greiðsludags, og leggist dráttarvextir við höfuðstól á 12 mánaða fresti, í fyrsta sinn 29. maí 1994.

Stefndi greiði stefnanda 300.000 kr. í málskostnað, þ. m. t. virðisaukaskattur, og beri málskostnaður dráttarvexti að liðnum 15 dögum frá uppkvaðningu dómsins.